

ἡ γωνιά τῆς γυναικός

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ

Οἱ μέρες αὐτές, μὲ τις πολλές ὀνομαστικές γιορτές εἶναι κυριολεκτικὰ μέρες συναναστροφῶν. Οἱ Στέλιοι, Κατερίνες, οἱ Ἀντρέιδες, οἱ Βαρβάρες, οἱ Σαββῆδες, οἱ Νικολῆδες, οἱ Σπυριδοῦλες, οἱ Ἐλευθερίες, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ καλύπτονται κάθε μέρα κι' ἕνας μὲ τὴ γιορτὴ, τοῦ ἔχουν ἀπαίτηση νὰ τοὺς θυμηθοῦμε, νὰ πᾶμε νὰ τοὺς δοῦμε, νὰ ποῦμε τὰ σχετικά «Χρόνια πολλά» καὶ «νὰ ζήσεις» κλπ. Κι' ὡς ἐκεῖ καλά πάει τὸ πράγμα. Ἔλα ὅμως ποὺ ἡ καθ' ὅλα δικαιολογημένη τους αὐτὴ ἀθῶα ἀπαίτηση, ἔχει καὶ τὸ κάπως... ἀρνητικὸ τῆς ἀντίκρουσμα!

—Τὶ θὰ πάrouμε τῆς Καίτης καὶ τοῦ Στέλιου;

—Γιατί; Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τοὺς πάrouμε κάτι;

—Μὰ ποῦ ζεῖς Χριστιανέ μου! Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ πᾶς νὰ δεῖς ἄνθρωπο ποὺ γιορτάζει καὶ νὰ μὴ τοῦ πάρεις κάτι, ἕνα δωράκι, ἕνα γλύκισμα;

—Ὁχι, φυσικὰ, δὲν εἶναι δυνατόν! Κι' ἀρχίζεις νὰ παίρνεις στὴ σειρά ὅλους τοὺς ἐορτάζοντας καὶ νὰ καταρτίζεις πρόγραμμα δώρων γιὰ τὸν καθένα. Κι' ὅταν φτάσεις πιά στὸν Ἀντρέα, ἐκεῖ εἶναι ποὺ πελαγώνεις μὲ τοὺς Ἀντρούς, τοὺς Ἀντηδες, τὶς Ἀντροῦλες καὶ τοὺς Ἀντρίκους.

Τὸ πορτοφόλι σου διαμαρτύρεται, ἀλλὰ ἀγνοεῖς τὶς φωνές τοῦ προκειμένου νὰ μὴ φανεῖς ἀνάγωγος. Ἀφαιρεῖς λοιπὸν ἀπὸ τὸν προϋπολογισμό τῶν Χριστουγέννων (ποὺ ὅπου νᾶναι φτάσαν κι' αὐτὰ) κι' ἀρχίζεις τὸ γυρολόϊ.

Κι' αὐτὸ εἶναι μόνο τὸ ἕνα κακό. Τὸ δεύτερο καὶ μεγαλύτερο ἴσως εἶναι ἡ μορφή ποὺ πῆραν σιγὰ - σιγὰ αὐτές οἱ «βεγγέρες ὀνομαστικῶν ἐορτῶν», ποὺ ἐνῶ ἄλλοτε ἦταν χαρούμενο μάζεμα καὶ φαγοπότι τῶν φίλων καὶ τῶν συγγενῶν, σήμερα μετατράπηκαν σὲ τυπικὲς δεκάλεπτες ἐπισκέψεις ἀγνώστων μεταξύ τους ἀνθρώπων ποὺ ὡσότου προλάβουν νὰ ποῦν τὰ σχετικά τοῦ καιροῦ (δὲν ἔβρεξε φέτος κλπ.) ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ τοῦ δίνουν γιὰ νὰ παραχωρήσουν τὶς θέσεις τους στοὺς νεοαφιχθέντες.

Ἔτσι λοιπὸν, αὐτοματοποίηση σὲ ὅλα! Κι' ἐνῶ οἱ ἐορτάζοντες συλλέγουν τὰ δῶρα τους (συνήθως ἄχρηστα γυαλικά καὶ δεκάδες τούρτες) οἱ μὴ ἐορτάζοντες ξεπαραδιάζονται, νιώθοντας κι' οἱ μὲν κι' οἱ δέ, ἕνα αἰσθηματικὸν καὶ πικρῆς νοσταλγίας γιὰ «τὶς καλὲς ἐκεῖνες μέρες».

Δὲν λέω, φυσικὰ, στοὺς κανόνες ὑπάρχουν κι' οἱ ἐξαιρέσεις τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ ζεστά σπιτικά καὶ τὶς ζεστὲς καρδιές, ποὺ νικοῦν τὴ φθορὰ τοῦ ἀπρόσωπου «πολιτισμοῦ». Πόσες ὅμως εἶναι ἀλήθεια αὐτές οἱ ἐξαιρέσεις;

ΓΛΑΥΚΗ